

ПРОТОКОЛ

№ 359

гр. Пловдив, 01.08.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ в публично заседание на първи август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Станислав П. Георгиев

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
и прокурора Д. Люб. К.

Сложи за разглеждане докладваното от Васил Ст. Гатов Въззивно частно наказателно дело № 20235000600347 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:02 часа се явиха:

Обвиняемият К. Г. Г. се явява лично и с **адв. С.**, редовно упълномощен.

За Апелативна прокуратура се явява **прокурор К.**.

Прокурорът: Да се даде ход на делото.

Адв. С.: Да се даде ход на делото.

Обвиняемият Г.: Да се даде ход на делото.

Съдът счита, че няма процесуална пречка за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА се делото.

На страните се **разясниха** правата по чл. 274 и чл. 275 от НПК.

Адв. С.: Поддържам жалбата. Нямаме искания за отводи. Представям и моля да приемете като писмено доказателство препоръка на обвиняемия от работодателя.

Прокурорът: Считаю жалбата за неоснователна. Да се приеме

представеното доказателство. Не възразявам да се приеме представеното доказателство.

Представям и моля да приемете като писмени доказателства по делото заверени ксерокопия от 4 протокола за разпит на свидетели, осъществени по настоящото ДП след внасяне на искането за вземане на мярката за неотклонение.

Обвиняемият Г.: Поддържам жалбата. Нямам възражения този състав на съда да гледа делото. Да се приемат представените доказателства.

Съдът намира искането на защитата на обв. Г. за основателно, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА писменото доказателство, представено от защитника - препоръка на обвиняемия Г., издадено от управителя на фирма Д. **** ЕООД.

Досежно представените незаверени надлежно ксерокопия на протоколи от разпит, съдът намира, че същите следва да бъдат приети единствено само да сведение, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА ЗА СВЕДЕНИЕ представените ксерокопия на протоколи за разпит на свидетели по делото.

Прокурорът: Нямаме други искания.

Адв. С.: Нямаме други искания.

Обв. Г.: Също нямам искания.

С оглед становищата на страните, съдът намира, че делото е изяснено от фактическа страна и

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ.

Адв. С.: Уважаеми апелативни съдии, поддържам жалбата. Както съм изложил и в самата жалба, депозирана пред вас, считам определението, постановено от ПОС, за неправилно и незаконосъобразно. Няма да преповтарям жалбата и основанията, изложени в нея. Просто моля да вземете предвид както днешната препоръка, от която е видно, че подзащитният ми не

само е грижовен баща, който се грижи за семейството си, но и перфектен работник. Никога не е имал нарушения на трудовата дисциплина, справя се прекрасно със задълженията си. В тази връзка няма как да се съглася с мотива на ПОС, че в случая трябва общественият интерес да надделее над личния, доколкото е очевидно, че се касае за еднократен акт. Подзащитният ми няма трайно установени престъпни навици и една по-лека мярка за неотклонение би му дала възможност както да продължи своята трудова дейност, така и да гледа своите деца. Посочил съм, че според нас бъдещите възможни разпити са единствено в сферата на хипотезата, поради което моля да постановите по-лека мярка за неотклонение.

Обвиняемият К. Г. Г. /за лична защита/ : Поддържам казаното от адвокатата ми.

Прокурорът: Уважаеми апелативни съдии! Моля да оставите без уважение жалбата. Намирам я за неоснователна, а определението на първоинстанционния Пловдивски окръжен съд считам, че е законосъобразно и обосновано и моля да го потвърдите. Със същото напълно адекватно по отношение на обвиняемия е взета най-тежка мярка за неотклонение **ЗАДЪРЖАНЕ ПОД СТРАЖА**. Правилно първоинстанционният съд е съобразил, че в случая са налице кумулативно предвидените предпоставки на чл. 63 ал. 1 НПК за вземане именно на най-тежката мярка за неотклонение. От една страна, е привлечен настоящият обвиняем за престъпление, за което се предвижда наказание лишаване от свобода. Не се спори в случая, че е налице в изискуемата от закона степен, с оглед характера на настоящото производство, и обоснованото предположение – подозрение, че именно той е съпричастен и е автор на вмененото му престъпление. Става въпрос за държане, с цел разпространение, на 50 грама наркотично вещество – кокаин, от вида на така наречената тежка дрога, с достатъчно добро високо качество, с оглед активния съдържим компонент на намереното наркотично вещество. Няма никакво съмнение, че същото се е намирало във владението на обвиняемия, било е в чанта, която е притежавана от него. Намерена е и везна. Всички тези действия са надлежно и законосъобразно протоколирани и са приети като част от доказателствата по делото. Очевидно е, че разследването по това ДП не е спряло. В момента, в който е било внесено в съда, е било внесено и искане за вземане на мярка за неотклонение **ЗАДЪРЖАНЕ ПОД**

СТРАЖА. От представените и неприети от съда копия от протоколи е видно, че се осъществява активно разследване, като твърдя, запознавайки се със същите, че в това разследване се съдържат доказателства за разпространителска дейност на обвиняемия и то в дълъг период назад във времето. Не се касае за инцидентна проява и предстои да се съберат и други доказателства. Работи се в тази насока и това е обективен факт, т.е. реалната опасност същият да извърши друго престъпление считам, че в случая е налице. Пак подчертавам, не говорим за хипотетична такава. Обществената опасност на деянието е висока. Същата неминуемо характеризира личността на дееца на това престъпление с по-висока степен на обществена опасност и това е в съзвучие както със съдебната практика на ВКС, така и с тази на ЕСПЧ. Няма да цитирам решения. Първоинстанционният съдия добросъвестно е изложил мотиви в тази насока, вземайки своето решение.

С оглед тези съображения, считам, че действително обективно представените налични данни за личността на обвиняемия като неосъждано лице, работещ, семеен, не биха могли да надделеят и да вземат превес над обществения интерес в случая, който, според нас, налага да бъде потвърдена най-тежката мярка за неотклонение ЗАДЪРЖАНЕ ПОД СТРАЖА. Благодаря!

Съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ОБВИНЯЕМИЯ:

Обвиняемият К. Г.: Съжалявам за действията, които съм извършил. Взел съм си поука със сигурност - както физическа, така и психическа. Имам нужда, семейството ми, майка ми, която е сама, имат нужда от това аз да се грижа за тях. Работодателите ми, със сигурност им пречи това, че аз не съм част от работния екип в момента. Съжалявам за действията си. Това няма да се повтори никога.

Съдът се оттегли на тайно съвещание.

След тайно съвещание, съдът намира следното:

Производството е по реда на чл.64 ал.7 от НПК.

С обжалваното определение състав на Пловдивския окръжен съд е взел

мярка за неотклонение „Задържане под стража“ спрямо обвиняемия по БП № ***/**Г. по описа на РУ гр. А. при ОД на МВР П. К. Г. Г..

Срещу определението е постъпила жалба от защитника на обвиняемия с искане да бъде отменено и взета по-лека мярка за неотклонение.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура предлага определението да бъде потвърдено като сочи, че са налице достатъчно данни, от които да се направи обосновано предположение, че обвиняемият е извършил престъплението и с поведението си е очертал опасност да извърши престъпление.

Защитата на обвиняемия не спори по наличието на обоснованото предположение за авторството, но изразява несъгласие с извода, че е налице опасност обвиняемият да извърши престъпление.

Обвиняемият моли за по-лека мярка за неотклонение.

Апелативният съд като съобрази доводите на страните и прецени обосноваността и законосъобразността на обжалваното определение намира, че същото следва да бъде отменено, а жалбата срещу него - уважена.

Правилно първата инстанция е достигнала до извода, че е налице обосновано предположение обвиняемият да е осъществил престъпния състав по чл.354а, ал.1 НК, по който му е повдигнато обвинение. Този извод се налага от анализа на събраните доказателства, в частност от неговите обяснения, от показанията на свидетеля С. М., от протоколите за претърсване и изземване и заключението по назначената химическа експертиза, които удовлетворяват в пълна степен и обхващат изцяло хипотезиса на чл.63, ал.1, пр.1 НПК.

Не могат да бъдат споделени обаче съображенията на първата инстанция, довели я до извода, че спрямо обвиняемия Г. са налице основанията за неговото задържане под стража.

Първата инстанция не е отчела в достатъчна степен обстоятелствата свързани с личността на обвиняемия. Тя се е задоволила да отбележи, че обстоятелствата, очертаващи опасността Г. да продължи с престъпната си дейност се извеждат от спецификата на инкриминираната дейност, свързана с „внушителното“ /според първата инстанция/ количество на наркотичното вещество, които обстоятелства сочат на по – висока от

обичайната за престъплението обществена опасност.

Този извод е необоснован.

Не могат да бъдат споделени съображенията, че спецификата на дейността, свързана с по – голямо количество наркотично вещество прави опасността да продължи да върши престъпления реална. Престъпната дейност на Г., свързана с начина и механизма на извършване на деянието с нищо не е по-различна и не се отличава с някаква изключителна специфика от типичните действия при извършване на този вид престъпления, като сама по себе си не може да завиши обществената опасност на деянието до степен, че да обоснове извод за наличие на реална опасност обвиняемият да върши други престъпни деяния.

Опасност за извършване на престъпления не може да се извлече и от количеството на наркотичното вещество, което не може да бъде определено за значително, съобразно приетите в съдебната практика критерии за размерите на такъв вид забранени субстанции.

Необосновано първата инстанция е отчела семейната и трудова ангажираност като обстоятелства имащи значение само и единствено за преценката относно опасността от укрИ.е. Безспорно тези обстоятелства оказват влияние на тази преценка, но те имат съществено значение и са относими и към преценката за наличие на реална опасност от извършване на престъпление. Това е така, защото сами по себе си семейната и трудова ангажираност минимизират опасността обвиняемият да продължи престъпната си дейност, а в определени случаи я изключват напълно, освен ако не са налични данни за обратното, каквито обаче по настоящето дело липсват.

За да подкрепи извода си за наличие на опасност обвиняемият да извърши престъпление, съдът е поставил акцент и върху „евентуалното“ влияние, което той би могъл да упражни върху неизвестни бъдещи свидетели, които тепърва прокуратурата ще установява. Съдът не е съобразил обаче, че възможността за влияние върху определени свидетели следва да е реална, а не евентуална, предполагаема или хипотетична и доколкото по делото не е установено обвиняемият да разполага с необходимите качества и потенциал за това, то изводът му, че съществува опасност от влияние е несъстоятелен.

Вън от вниманието на първата инстанция са останали и редица обстоятелства имащи значение за правилното решаване на въпроса, свързан с определяне на мярката за неотклонение на обвиняемия Г.. Без необходимата оценка са останали чистото му съдебно минало и липсата на други криминални прояви, а това са все обстоятелства, които водят до извода, че личната му обществена опасност в никакъв случай не може да бъде определена като висока и те не само не обосновават, а разколебават сериозно извода, че при същия е налична реална опасност да върши престъпни деяния.

Без необходимата оценка е останало добросъвестното процесуално поведение на обвиняемия. С първоначалните обяснения които е дал, Г. е спомогнал за разкриване на обективната истина, включително разобличавайки самия себе си. Така обвиняемият не само не е пречател, а точно обратното, спомогнал е за нормалното и бързо протичане на наказателното производство. Настоящата инстанция намира, че това му процесуално поведение, което попада в обхвата на регламентираното му от НПК и ЕКЗПЧОС право на защита не само не налага, а точно обратното допълнително изключва направения от първата инстанция извод за съществуването на опасност да върши престъпления.

Наличие на реална опасност обвиняемия да се укрие не се претендира от държаното обвинение и правилно първата инстанция е намерила, че постоянният му адрес и данните за личността му изключват съществуването ѝ.

Ето защо не може да бъде споделен крайния извод, че обществения интерес превалира над правото на лична свобода /принципът на пропорционалност/ в настоящия казус. Принципът на пропорционалност урежда, че съдът трябва да избере адекватни средства, които да гарантират, че намесата в правата на обвиняемия/подсъдимия е пропорционална на преследваната цел – защита на определен обществен интерес. И по-конкретно, че когато задържането трябва да гарантира изпълнението на задължение, предвидено от закона, трябва да се намери справедлив баланс между необходимостта в едно демократично общество да се осигури незабавното изпълнение на въпросното задължение и важността на правото на свобода. /вж. *Vasileva v. Denmark*, № 52792/99, § 37, 25 септември 2003 г., а също и *McVeigh* и други срещу Обединеното кралство, жалби № 8022/77,

8025/77, 8027/77, доклад на Комисията от 18 март 1981, Решения и доклади 25, стр. 15 на стр. 37-38 и 42/.

В случая първата инстанция е пренебрегнала константната европейска практика, намерила израз в множество решения по дела на ЕСПЧ, напр. Енхорн срещу Швеция, № 56529/00, § 42, Аертс срещу Белгия, 30 юли 1998 г., § 46 и Hilda Hafsteinsdóttir срещу Исландия, № 40905/98, § 51, 8 юни 2004 г. и др. В тези свои решения ЕСПЧ последователно и неотклонно застъпва становището си, че задържането на дадено лице е толкова сериозна мярка, че е оправдано само като крайна такава, когато са обмислени други по-леки мерки и е установено, че тези по - леки мерки са недостатъчни за защита на личния или обществен интерес, което може да наложи съответното лице да бъде задържано в съответствие с принципа на пропорционалността.

Националното ни законодателство е синхронизирано с цитираната практика на ЕСПЧ и тези постулати са инкорпорирани в практиката на националните ни съдилища. Затова законодателят е предвидил наред с наличието на обосновано предположение за извършено престъпление, наказуемо с лишаване от свобода, кумулативно да са налице данни, от които да се направи извод, че съществува основателна опасност обвиняемия да се укрие или да извърши престъпление. Когато тази опасност не съществува, както е в настоящия случай, основания за задържане на лицето под стража липсват.

Поради това, задържането на обвиняемия Г. влиза в противоречие с изискванията на КЗПЧОС и вътрешното ни наказателно законодателство, в частност разпоредбата на чл.63, ал.1 НПК и определението на Пловдивския окръжен съд се явява необосновано и незаконосъобразно.

Това налага да бъде отменено, като се постанови ново, с което спрямо обвиняемия К. Г. да бъде взета по-лека мярка за неотклонение „Гаранция”, с която биха били покрити изцяло критериите, заложиени в чл.57 НПК.

При определяне на размера на гаранцията настоящият състав, като съобрази семейното положение, материалното състояние и трудовата ангажираност на обвиняемия намира, че сумата от 5000 лв. е достатъчна за да бъде постигнат преследвания от закона процесуален ефект.

На основание чл.68, ал.7 НПК на обвиняемия Г. следва да бъде наложена

забрана за напускане на пределите на Република България.

По изложените съображения, Апелативният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯВА Определение № 1255/24.07.2023г., постановено по чнд №1607/23г. на Окръжен съд гр. Пловдив и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ВЗЕМА спрямо К. Г. Г. с ЕГН ***** - обвиняем по БП № ***/**г. по описа на РУ гр. А. при ОД на МВР П. мярка за неотклонение „**ГАРАНЦИЯ**“ в размер на **5000 /пет хиляди/ лв.**

На основание чл.68, ал.7 НПК **НАЛАГА** на К. Г. Г. с ЕГН ***** **ЗАБРАНА** за напускане на пределите на Република България.

Незабавно следва да бъде уведомен Началника на сектор „Български документи за самоличност“ при ОД на МВР П. и Началника на ДНСП С. за уведомяване на граничните контролно-пропускателни пунктове на страната, във връзка с наложената забрана за напускане на пределите на страната.

На основание чл.64, ал.9 НПК обвиняемият да бъде освободен след внасяне на гаранцията, ако не е задържан на друго основание.

Определението е окончателно.

Протоколът изготвен в съдебно заседание.

Заседанието се закри в 10:20 часа.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

Секретар: _____